

Bohinj.

V polkrogu kot trdnjave krog gradiča
breg spenja se sanjavega jezera,
nad njim Savica sive skale biča,
postrvi v vodi zvrhana je mera.

Le ostra sapica v tišini brije
in v solncu val za valom se preliva,
od kočee glas piščali se izvije,
po paši čreda se v grmovju skriva.

In stari bajtar s pipo v ustih zase
mrmra, zasopljen stopa v breg oveli,
razbira toge, ki še zvrne nase,
ko bodo s Črno prstjo ga odeli.

Na jezeru, tik cerkve ograjene
čolnički zibljejo se kot lupine,
v zamolklem ritmu vale režejo zelene,
ko Ave že tenklja v večer iz line.

Po cesti tovari drvá škipajaje
premikajo se težko, polni truda,
ob vozu sključen stavec z bičem maje,
telo vpognila mu je rodna gruda.

Matija Lipužič.

Otroški strah.

Pri knjigah vsak večer sedimo,
a Rojko mora vsakokrat
sam iti v temno sobo spat.
Ko si še lahko noč želimo,
on leže in takoj zaspi
in nič ga strah nikoli ni.
Če kdaj o strahu govorimo,

nam pravi, kot je naučen:
»Strah je iz misli narejen,
na sredi votel, ob straneh
pa nič ga ni! Strah je le greh,
če se marljivo ne učim
in če kaj takega storim,
da potlej šibe se bojim!«

Fr. Rojec.